

ת"פ 63328/04/21 - מדינת ישראל- פמ"ד ע"י נגד איברהים אבו רקייק ע"י, א אבו רקייק ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 63328-04-21 מדינת ישראל נ' אבו רקייק(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
נגד
הנאשמים:
1. איברהים אבו רקייק ע"י ב"כ עו"ד יוסף אשכנזי
2. א אבו רקייק ע"י ב"כ עו"ד ויקי גולן

גזר דין

מבוא:

1. הנאשמים 1 ו-2 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על-פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, המייחס לנאשם 1 עבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו ומעשי פזיזות ורשלנות, עבירות לפי סעיפים 275 ו-338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ולנאשם 2 עבירות של נשיאה והובלת נשק, חלקי נשק ותחמושת עבירות לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין.

כתב אישום:

2. בתאריך 06.04.2021, בסמוך לשעה 22:25, נסעו הנאשמים בבאר שבע ברכב שרישיונו לא היה בתוקף, ואשר היה מעודכן במשרד התחבורה בסטטוס של "פירוק" (להלן: "הרכב"). נאשם 1 נהג ברכב ונאשם 2 ישב לידו במושב הנוסע הקדמי שברכב. באותה עת נאשם 2 נשא עמו נשק שבכוחו להמית - אקדח מסוג "גלוק" 9 מ"מ (להלן: "האקדח"), מחסנית תואמת ו-11 כדורי 9 מ"מ. נאשם 1 לא ידע כי נאשם 2 נושא עימו את האקדח.

במועד הנ"ל, הבחין השוטר אסף שהיה רכוב על אופנוע משטרתי בנאשמים שעוררו את חשדו ובעת עצירת הרכב ברמזור אדום, הורה הוא לנאשם 1 לעצור את הרכב. נאשם 1 לא שעה להוראתו של השוטר אסף ולאחר שהאור ברמזור התחלף לירוק, נמלט הוא בנסיעה מהירה.

לאחר מרחק קצר, הבחין נאשם 1 בהולך רגל שחצה את הכביש, הסיט בחדות את הרכב, והתנגש בחוזקה בעמוד חשמל.

הנאשמים, שלא יכלו להמשיך בנסיעה, שברו את חלון הרכב בצד הנוסע הסמוך לנהג, ונאשם 2 השליך מתוך

הרכב את האקדח. נאשם 1 יצא ראשון מהרכב דרך החלון השבור, ונמלט מהמקום בריצה מהירה. השוטר אסף דלק אחריו עד אשר עצר אותו, לא לפני שזה התנגד למעצרו.

נאשם 2 יצא אף הוא מבעד לחלון הרכב השבור, ונעצר בסמוך לרכב על-ידי שוטר נוסף שהגיע למקום.

3. במסגרת הסדר הטיעון הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית וכל צד טען לעונש באופן "חופשי".

תסקיר שירות המבחן

4. נוכח גילו של נאשם 2 והעמדה העונשית של המאשימה קמה חובה לקבל בעניינו תסקיר של שירות המבחן.

מהתסקיר (מיום 31.10.2021) עלה כי נאשם 2 כבן 21, נשוי ואב לתינוק, סיים 12 שנות לימוד, בסיום לימודיו השתלב בעבודות מזדמנות וטרם מעצרו עבד כשנתיים בעבודות אחזקה בבית ספר. נאשם 2 שיתף כי אשתו הייתה בהריון כאשר נעצר וטרם ראה את בנו וכי הוא מעוניין לנהל אורח חיים נורמטיבי כדי להיות לצד אשתו ובנו.

נאשם 2 הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירה והביע חרטה, מסר כי מצא את האקדח באופן מקרי, כי חשב שמדובר באקדח צעצוע, כי בעת המרדף המשטרתי גילה שבאקדח יש מחסנית וכדורים וכי בשל הפחד והלחץ השליך את האקדח מחלון הרכב.

נאשם 2 דיווח לשירות המבחן על קיום סכסוך בין משפחתו למשפחה אחרת אך שלל קשר בין ביצוע העבירה דנן לסכסוך זה.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם 2 יכולות תפקוד תקינות ופוטנציאל מסוים לשיקום נוכח התנהלותו בעבר. כן צוין, כי המעצר וההליך המשפטי נחוו כמטלטלים על-ידו.

לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי לנאשם 2 דימוי עצמי נמוך, כי הוא מתרועע עם חברה שולית שמאופיינת בעבריינות ובשימוש בסמים, כי הוא מתקשה לקחת אחריות על מעשיו וכי הוא נוקט בעמדה של צמצום, טשטוש והסתרה שפוגעים ביכולתו לבחון את מעשיו והתנהגותו.

חרף גילו הצעיר של נאשם 2, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ על ענישה מוחשית והרתעתית.

טענות הצדדים

5. **המאשימה טענה** לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי יש לקבוע לכל אחד

מהנאשמים מתחם עונש הולם ונפרד, אשר יתייחס לכל העבירות שיוחסו לכל אחד מהנאשמים.

המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין שנה וחצי לשלוש שנות מאסר. המאשימה עתרה לעונש מאסר במרכזו של המתחם לו עתרה, למאסר על תנאי, לקנס, לפסילת רישיון נהיגה בפועל ולפסילת רישיון על תנאי.

בעניינו של הנאשם 2 טענה המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר. המאשימה עתרה בעניינו לעונש במרכזו של המתחם לו עתרה, למאסר על תנאי ולקנס.

במסגרת טיעוניה המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה המשמעותית בערכים אלו. המאשימה הפנתה לחלקו של נאשם 1 במעשים כמי שנהג ושלט ברכב, לנזק שנגרם ולנזק שעלול היה להיגרם מאופן נהיגתו, לעברו הפלילי המכביד בעבירות סמים, רכוש ואלימות שמלמדים כי מדובר בנאשם רציוניסטי אשר רמת המסוכנות ממנו היא גבוהה.

בעניינו של נאשם 2 הפנתה המאשימה לחומרה ולסיכון בעבירות הנשק הלא חוקי, לסוג הנשק, ולעובדה כי לנשק הוצמדה מחסנית וכדורים תואמים שמעידים על אפשרות לשימוש מידי בנשק, לעברו הפלילי של נאשם 2, לתסקיר שירות המבחן שנמנע מהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה מרתיעה. בנוסף המאשימה הפנתה להנחיית פרקליט המדינה באשר למדיניות הענישה בעבירות נשק, לצורך בביעור תופעת החזקת כלי נשק לא חוקיים, לאינטרס הציבורי בענישה מחמירה ולצורך בהרתעת הרבים בעבירות אלו שהפכו למכת אזור מוחשית.

המאשימה צרפה תמונות של האקדח ופסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

6. **ב"כ נאשם 1 טען** כי יש להתייחס לעבירות של הנאשם 1 ככאלו המגבשות אירוע אחד מתגלגל. ב"כ הנאשם 1 טען כי מתחם העונש ההולם נע בין חצי שנת מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לשנת מאסר. ב"כ הנאשם 1 עתר לעונש שנמצא באמצע המתחם לו טען, היינו ל- 10 חודשי מאסר, זאת לצד עונשים נלווים של קנס ופסילת רישיון נהיגה ברף הנמוך.

במסגרת טיעוניה הפנה ב"כ נאשם 1 לתיקון המשמעותי שנערך בכתב האישום בעניינו של נאשם 1 כתוצאה מקשיים ראייתיים (מחיקת עבירות הנשק); למשכו הקצר של המרדף; ולכך שנאשם 1 לא עבר עבירות תנועה כשהתבקש על-ידי השוטר לעצור בצד, לא חצה צמתים באור אדום, לא נסע על השוליים ולא סטה מנתיב לנתיב ולא סיכן בנהיגתו חיי אדם.

בנוסף הפנה ב"כ נאשם 1 לתקופה הארוכה בה שוהה נאשם 1 במעצר; להודאתו בביצוע העבירות ולחיסכון בזמן שיפוטי; לנסיבות חייו האישיות-משפחתיות, לרבות העובדה כי הוא מגדל ילד על הרצף האוטיסטי וכי הוא עצמו היה צריך לעבור ניתוח לפני שנעצר בתיק זה.

ב"כ הנאשם 1 צרף מסמך רפואי של נאשם 1 ופסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

7. **ב"כ נאשם 2 טענה** כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 2 נע בין מספר חודשי מאסר ל-18 חודשי

מאסר. ב"כ נאשם 2 עתרה לעונש מאסר לתקופה שתחפוף את תקופת מעצרו (כ-7 חודשים), למאסר על תנאי ולקנס מידתי.

ב"כ נאשם 2 טענה כי מתחם העונש ההולם לו טענה המאשימה אינו נתמך בפסיקה הנוהגת, אף לא בזו שהיא עצמה צרפה. כן טענה, כי רמת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית משום שלא נגרמו נזקים בפועל כתוצאה מהעבירות שעבר נאשם 2 ולמעשה מדובר בנשיאה של אקדח אחד לא טעון (התחמושת הייתה מפוזרת ברכב).

ביחס להתרשמות שירות המבחן מנאשם 2, הפנתה לעובדה כי ההתרשמות התגבשה על בסיס פגישה אחת שנערכה עם שירות המבחן באמצעות ווידאו חזותי ובליווי מתורגמן, מה שהקשה על נאשם 2 להיפתח ולמסור פרטים מדויקים על נסיבות ביצוע העבירה.

ב"כ נאשם 2 ביקשה לתת משקל בגזר הדין לחרטה שהביע נאשם 2, להודאתו ולחיסכון בזמן שיפוטי הנגזר ממנה, לכך שעברו הפלילי איננו מכביד, לעובדה שלראשונה בחייו הוא נתון במעצר תקופה ארוכה, לקושי שלו במעצר, לכך שבנו בכורו נולד בהיותו במעצר והוא עדיין לא זכה לראותו, לבושה שחש כלפי משפחתו, לחשש שלו להפליל אחרים, לדלותו הקוגניטיבית כעולה מתסקיר שירות המבחן, לשאיפתו לשוב לנהל אורח חיים נורמטיבי ולצורך להימנע מהשתתפות עונש שיחשוף אותו להתנהגות שולית.

ב"כ נאשם 2 הפנתה לפסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

8. הנאשמים אמרו את דברם.

נאשם 1 הביע צער על מעשיו, מסר כי התבגר, כי הוא "מרים דגל לבן" והבטיח שלא יחזור על מעשיו.

נאשם 2 הביע אף הוא צער על מעשיו והבטיח כי לא יחזור על מעשיו.

דין והכרעה

9. מקובלת עלי עמדת הצדדים לפיה יש לראות בכל העבירות שנעברו על-ידי כל נאשם ככאלו המגבשות בעניינו "ארוע" פלילי אחד, וכפועל יוצא יש לקבוע בעניינו של כל נאשם מתחם עונש הולם אחד ונפרד.

בעניינו של נאשם 1 מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר.

בעניינו של נאשם 2 מתחם העונש ההולם נע בין 15 חודשי מאסר ל-30 חודשי מאסר.

בקביעת מתחמי הענישה התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע העבירות ובענישה הנוהגת, והכל כמפורט להלן.

אף שכאמור מדובר באירוע מתגלגל בו היו שני הנאשמים מעורבים, הרי שכל אחד מהם הורשע בעבירות שונות, ומכאן שביחס לכל אחד מן הנאשמים יערך דין נפרד.

נאשם 1 - נהיגה פוחזת

10. נאשם 1 פגע בערכים המוגנים של הגנה על שלומם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך ושל השוטרים שרדף אחריו, הגנה על הקניין, על הסדר הציבורי ועל שלטון החוק ונציגיו.

11. מידת הפגיעה בערכים המוגנים על-ידי נאשם 1 אינה מבוטלת. מרדפים משטריים בהם נהגים לא שועים להוראות השוטרים ופותרים בהימלטות עם הרכב בנסיעה מהירה הפכו לצערנו לחזון נפרץ ויש בהם פוטנציאל סיכון גבוה לפגיעה בנפש וברכוש.

בעניינו, נאשם 1 נהג ברכב, לא שעה להוראת השוטרים לעצור בצד הדרך והחל להימלט בנסיעה מהירה. בהמשך, **משהבחין בהולך רגל שחצה את הכביש**, נאלץ להסיט את הרכב **בחדות והתנגש בחוזקה** בעמוד חשמל. נאשם 1 לא הסתפק בכך, ויחד עם נאשם 2, שבר את חלון הרכב והמשיך להימלט רגלית מהשוטרים עד שנתפס, וגם אז התנגד למעצרו. כן יש לתת המשקל לפגיעה הלא מבוטלת בערכים הקשורים לכיבוד גורמי אכיפת החוק ושלטון החוק.

מן הצד השני, לא נגרם נזק משמעותי לגוף או לרכוש, ומידת הסיכון והפגיעה בערכים הקשורים בסדר הציבורי ושלטון החוק ונציגיו אף הן היו מוגבלות נוכח משכו הקצר של המרדף.

12. באשר לנסיבות ביצוע העבירות נתתי משקל לסיכון שנגרם כתוצאה מניסיון ההימלטות (לנאשם 1 עצמו, לנאשם 2 שהיה עימו ברכב, לשוטרים ולהולך הרגל), לנזק עצמו שנגרם לסדר הציבורי ושלטון החוק, לעובדה שנאשם 1 הוא זה שנהג ברכב ולחלקו בהימלטות מהמשטרה, לעובדה שלרכב לא היה רישיון והוא היה בסטטוס של "פירוק" במשרד התחבורה, לתעוזה בהימלטות ואי ציות להוראות השוטרים ובריחה ממנו ול"דבקות" בהימלטות, הן באופן רכוב והן באופן רגלי לאחר שבירת החלון ואף עם מעצרו עת התנגד לכך תחילה.

מאידך נתתי משקל למשכו הקצר של המרדף (עובדה 4 לכתב האישום המתוקן) ולעובדה כי במהלכו לא ביצע נאשם 1 עבירות תנועה מעבר לעבירות שבהן הורשע. כך למשל, נתתי דעתי לעובדה שזה לא חצה את הצומת אלא לאחר שהאור האדום ברמזור התחלף לירוק (עובדה 3 לכתב האישום המתוקן), מה שמלמד גם על מידת הסיכון שנאשם 1 היה מוכן לקחת.

13. מנעד הענישה בעבירה של נהיגה פוחזת הוא רחב והוא תלוי בנסיבות ה"עושה" ובנסיבות ה"מעשה" ואולם לא פעם עונשי המאסר נעים משנה ועד לשנתיים מאסר.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים בעניינו של נאשם 1, שלחלקה אתייחס להלן, ומטבע הדברים כל צד הגיש פסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 11059-04-15 **מראחיל נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 24.6.2015), אותו צרפה גם המאשימה, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם, בן 19, ללא הרשעות קודמות, שהורשע בעבירות של נהיגה פוחזת והפרעה לשוטר תוך ניסיון להימלטות מהדין והותיר על כנו עונש 20 חודשי מאסר בפועל הגם שביטל את עונש הקנס שהוטל עליו. יצוין, כי נסיבות המרדף במקרה זה חמורות מנסיבות המרדף בעניינו. מאידך כאמור, מדובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי.

בע"פ 10476/09 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.1.2010), אותו צרפה המאשימה, קיבל בית-המשפט העליון את ערעורו של נאשם, שהורשע בעבירות של הפרעה לשוטר, נהיגה פוחזת ועבירות נלוות תוך ניסיון הימלטות ואישר את הסכמת הצדדים בשל שיקולי שיקום, להפחית את עונשו ל-18 חודשי מאסר חלף 24 חודשי מאסר שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

בע"פ 8703/08 **חליל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.2.2009), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של מעשי פזיזות ורשלנות הפרעה לשוטר ונהיגה ללא רישיון והותיר על כנו עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים.

בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 11520-05-16 **שמביק נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 20.6.2016) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע בנהיגה פוחזת, הפרעה לשוטר ועבירות נלוות ואישר עונש מאסר בן 14 חודשים (תוך הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים- 3 חודשים במצטבר).

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 2308-12-15 **מדינת ישראל נ' לואי אבו עיש** (פורסם בנבו, 4.5.2016) בית המשפט גזר על נאשם שהורשע בעבירות של נהיגה פוחזת, הפרעה לשוטר ונהיגה ללא רישיון נהיגה לאחר שנמלט משוטרים שהורו לו לעצור עונש של 13 חודשי מאסר.

בע"פ (מחוזי-ב"ש) 21756-03-19 **גולדשיין נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 6.11.2019) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של נהיגה פוחזת, היזק לרכוש במזיד, הפרעה לשוטר ועבירות תנועה נלוות והותיר על כנו עונש של 13 חודשי מאסר.

בת"פ (מחוזי-מרכז) 21594-06-16 **מדינת ישראל נ' רמזאן חאג' יחיא** (פורסם בנבו, 7.2.2018) אותו צרף ב"כ נאשם 1, גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של נהיגה פוחזת, הפרעה לשוטר וסיוע לנשיאה והובלת נשק עונש של 10 חודשי מאסר. הנאשם משך את הערעור שהגיש על חומרת העונש (ע"פ 2391/18 **רמזאן חאג' יחיא נ' מדינת ישראל**). ראוי לציין, כי הנאשם במקרה זה היה צעיר, כבן 21 נעדר עבר פלילי ובעל המלצה חיובית-שיקומית משירות המבחן, להבדיל מעניינו.

בת"פ (מחוזי ים) 14534-06-13 **מדינת ישראל נ' מחמוד מדבוח** (פורסם בנבו, 18.2.2015), אותו צרף ב"כ נאשם 1, גזר בית המשפט על נאשם שהורשע בעבירות של מעשה פזיזות ונהיגה ללא רישיון נהיגה עונש

של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. גם במקרה זה דובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי שצירף המלצה שיקומית של שירות המבחן, להבדיל מעניינו.

ב"כ נאשם 1 צירף מקרים דומים שבהם הסתיימו ההליכים בעונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בעיקר של בתי משפט השלום או במקרים בהם הייתה המלצה שיקומית של שירות המבחן.

14. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי ובאשר למיקום העונש בתוך המתחם נתתי משקל להודאת נאשם 1, לחיסכון בזמן שיפוטי, למצבו הבריאותי (נ/א') ולנזק שיגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מעונש המאסר.

מן הצד השני נתתי משקל לעברו הפלילי המכביד של נאשם זה הכולל 17 הרשעות בעיקר בעבירות סמים ורכוש, אך גם כלפי שוטרים בגין נידון לתקופות מאסר שונות. נתתי דעתי גם לעברו התעבורתי הכולל 28 רישומים במגוון עבירות.

אלו כאלו, מצדיקים את קבלת טענת המאשימה לפיה יש לראות בנאשם 1 כעבריין רציוניסטי. נתון זה, לצד העובדה שבעניינו לא נתבקש תסקיר של שירות המבחן ולחלופין לא הוצגה חוות דעת פרטית שיכלה להצביע על אופק שיקומי, מלמדים על הצורך במתן ביטוי ממשי בענישה גם לשיקולי ההרתעה.

נאשם 2- עבירות הנשק

15. נאשם 2 פגע בערכים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו, לרבות הגנה על חיי אדם, שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.

ביחס לעבירות הנשק ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שהוחזק באופן לא חוקי ימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. בע"פ 5220/09 **הייתם עוואודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.12.2009) (להלן: "עניין עוואודה") התייחס בית המשפט העליון לחומרה שבעבירות הנשק:

"...נשק הוא נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב, וכדברי האומר "מחזה שבמערכתו הראשונה נראה אקדח, עשוי האקדח לירות במערכה האחרונה..."

16. מידת הפגיעה בערכים אלו בעניינו של נאשם 2 היא משמעותית כעולה מסוג הנשק אותו נשא נאשם 2 (אקדח מסוג "גלוק" 9 מ"מ), מהעובדה שלצד האקדח נתפסה מחסנית תואמת ו-11 כדורים תואמים, לניסיון ההימלטות מהמשטרה ולכך שזה השליך את הנשק מחלון הרכב. בנוסף, עצם העובדה שנאשם 2 נשא הנשק

והתחמושת ברכב, בטבורה של עיר, יש בה כדי להעצים את מידת הפגיעה בערכים המוגנים הנ"ל.

17. באשר לנסיבות ביצוע עבירות הנשק נתתי דעתי לסוג הנשק, לעובדה כי הנשק הובל ברכב, בטבורה של עיר, לעובדה שלצד הנשק נתפסה מחסנית ותחמושת תואמים מה שהופך את הנשק זמין לשימוש באופן מיידי, להשלכת הנשק מהרכב בעת ניסיון ההימלטות מהמשטרה וליציאה מן הרכב דרך החלון עד שנתפס על-ידי שוטר בסמוך לרכב.

מאידך, נתתי משקל לעובדה כי הנשק, המחסנית והתחמושת נתפסו ובכך צומצמה מידת הנזק שעלולה הייתה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות. כן נתתי דעתי לכך שמעובדות כתב האישום המתוקן לא ברור כמה זמן ולאיזה מרחק הובל הנשק על-ידי נאשם 2 והספק בעניין זה צריך להיזקף לטובתו, וזאת בהיצמד כמובן לעובדות כתב האישום המתוקן.

18. ביחס לענישה הנוהגת קבע בית המשפט העליון כי יש לתת ביטוי עונשי הולם ומרתיע לעבירות הנשק ולתת משקל גבוה לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מפני ביצוע עבירות דומות. בית המשפט העליון חזר והדגיש בשנים האחרונות פעם אחר פעם את הצורך בהחמרה בענישה בעבירות נשק, גם כלפי נאשמים צעירים נעדרי עבר פלילי. כך למשל בע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.2020), פסקה 14:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות בנשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחונו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות בנשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה... וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים...יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה" (דגש לא במקור, 'י' ל').

הצורך בהחמרה בענישה נובע גם לנוכח גל האלימות ותופעת ההחזקה והשימוש בנשק בלתי חוקי במגזר הערבי. על כך ראו בין היתר ע"פ 2733/20 בשיר אבו זיאד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.10.2021), פסקה 16.

הפסיקה בעבירות הנשק היא מגוונת ותלויה בנסיבות ה"עושה" לרבות בעברו הפלילי ובנסיבות ה"מעשה" לרבות סוג הנשק, כמות הנשק או התחמושת, אופן נשיאה או הובלת הנשק, האם נעשה בנשק שימוש והתכלית שלשמה הובל הנשק. אציין כי אף שעבירה של נשיאת נשק היא חמורה מעבירה של החזקת נשק, לא פעם קיימת פסיקה המתייחסת ליסוד ההחזקה, שממילא מתקיים גם בעבירה של נשיאה, גם מקום בו גזר הדין עוסק לא רק בעבירה של החזקת נשק כי אם גם בעבירה של נשיאת נשק.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים בעניינו של נאשם 2 שאל חלקה אתיחס להלן. מטבע הדברים גם בעניינו של נאשם זה צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

בע"פ 761/07 **מדינת ישראל נגד אדרי** (פורסם בנבו, 22.02.2007), אותו צרפה המאשימה, נידון עניינו של נאשם שעוכב לבדיקה עת היה ברכבו, ונמצאו עליו אקדח, מחסנית ותחמושת עטופים, ואשר הוטל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בבית המשפט המחוזי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ובית המשפט העליון הכפיל תקופת המאסר והעמידה על 24 חודשי מאסר.

בע"פ 3156/11 **ג'מיל זראיעה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.12.2011), נדחה ערעורו של מערער שנתפס במסגרת חיפוש שגרתי לאחר שהסליק ברכב בו נסע אקדח, מחסנית טעונה בכדורי אקדח וקופסאות עם כדורי אקדח. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי, וזאת למרות שלא נעשה שימוש בנשק ולא הייתה כוונה לעשות בו שימוש.

בע"פ 2892/13 **מוחמד עודתאללה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.09.2013) נדחה ערעורו של נאשם שברכב בו נהג נתפס אקדח ובו מחסנית ריקה מכדורים מוסתר מתחת לשטיחון של כסא הנהג. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 21 חודשי מאסר.

בע"פ 9373/10 **ותד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.09.2011) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של החזקה ונשיאה של אקדח מחסנית טעונה ו-63 כדורים נוספים והמיר את עונשו ל-30 חודשי מאסר חלף 50 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי.

בע"פ 2839/13 **עבד אל קאדר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.11.2005) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של נשיאת אקדח טעונה במחסנית עם 13 כדורים אותו השליך מידו שעה שישב במושב האחורי של הרכב והתיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר.

בעפ"ג (מחוזי-ב"ש) 22885-05-17 **אלאסד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.07.2017) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע בהחזקת נשק ומחסנית המכילה 10 כדורים והותיר על כנו עונש של 21 חודשי מאסר.

בע"פ 2839/14 **סלמאן אל נבארי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.5.2014), אותו צרפה ב"כ נאשם 2, דחה בית המשפט את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של החזקת אקדח כשבתוכו מחסנית ברכב עונש של 7 חודשי מאסר. בשונה מעניינו הנאשם שם הורשע בעבירות קלות יותר של החזקת נשק ותחמושת ולא בנשיאתם, ובנוסף בעניינו של הנאשם שם התקבלה המלצה חיובית של שירות המבחן.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 4133-01-20 **מדינת ישראל נ' עבד אלמנעם אל סנע** (פורסם בנבו, 6.5.2021), אותו

צרפה ב"כ הנאשם 2, גזר מותב זה על נאשם שהוביל עבור אחר נשק מסוג תת מקלע מאולתר כשהוא טעון במחסנית ובה 11 כדורים ברכבו מתחת לרגליו עונש של 17 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם צירפה פסקי דין נוספים ואולם גם הם עסקו בעבירה הקלה יותר של החזקת נשק, כשבאחד מהם הגישה המקלה הייתה בשל חלופי הזמן המשמעותי מאז נעברו העבירות וחזרת הנאשם למוטב (ע"פ 7139/12 גורנו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 7.3.2013]) ובשני הגישה המקלה הייתה בשל העובדה שערכאת הערעור מצאה לקבל את ערעור המדינה והחמירה בעונשו של הנאשם אך כדרכה של ערכאת ערעור לא מיצתה את הדין עם הנאשם (ע"פ 5004/17 מדינת ישראל נ' ענאן אלעטאונה [פורסם בנבו, 20.11.2017]).

19. אף בעניינו של נאשם 2 לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי, ובקביעת עונשו בגדרי המתחם ולקולא תילקח בחשבון הודאתו, הודאה שיש בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר, גילו הצעיר ועברו הפלילי הלא מכביד (רישום אחד ללא הרשעה מבית משפט לנוער בגין עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית), נסיבותיו האישיות-משפחתיות והנזק שיגרם לו ולמשפחתו מעונש המאסר, כשבניין זה נתתי דעתי לקושי שחוזה נאשם 2 במעצרו ולעובדה שעונש המאסר שייגזר עליו יהיה עונש המאסר הראשון אותו הוא ירצה.

מן הצד השני, נתתי דעתי לעמדת שירות המבחן שנמנע מלבוא בהמלצה טיפולית והמליץ חרף גילו הצעיר של נאשם 2 על ענישה מרתיעה.

מצאתי לתת משקל גם לשיקול ההרתעה של הפרט והרבים שהוא בבחינת "צו השעה" לנוכח גל האלימות והשימוש בנשק בלתי חוקי הגואה בחברה הערבית. בעניין זה ראו ע"פ 5522/20 נזאר חלייחל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.2.2021), פסקה 8 וכן את דו"ח מבקר המדינה "התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים", 28 (2018).

במסגרת טיעוניה מסרה ב"כ נאשם 2 כי זה התקשה למסור בפני שירות מבחן על אודות מעורבות אחרים בעבירה ועל אודות נסיבות הגעת הנשק לידי נאשם 2 (עמ' ש' 9-11 לפרוט' מיום 7.11.2021). במסגרת ההתייחסות לשיקולי ההרתעה רואה אני צורך להבהיר לנאשם עצמו ולאחרים בסביבתו כי החזקה או נשיאה של נשק על-ידי נאשם "צעיר" ונעדר עבר פלילי, או "שימוש" בו על-ידי אחרים לצורך כך (כפי שניתן היה להבין בין השורות מטיעוני ב"כ נאשם 2) לא תוביל לגישה סלחנית ומקלה. לא למותר לציין, כי הצורך במתן ביטוי לשיקול ההרתעה בעניינו של נאשם 2 נלמד כאמור גם מהמלצת שירות המבחן.

20. לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

עמוד 10

- א. 18 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרור נאשם 1 ממאסרו, שלא יעבור עבירה של נהיגה פוחזת ברכב או עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.
- 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרור נאשם 1 ממאסרו, שלא יעבור עבירה של הפרעה לשוטר.
- ג. 12 חודשי פסילה בפועל מלהחזיק או מלהוציא רישיון נהיגה. פסילה זו תחול מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו, וככל שלנאשם פסילה מתיק אחר, תקופת הפסילה שנקבעה בתיק שבכותרת תצטבר לתקופה שנקבעה בתיק האחר.
- על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה או למלא תצהיר מתאים במזכירות בית המשפט לצורך תחילת מניין התקופה.
- ד. קנס בסך 2,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך חצי שנה מהיום.

נאשם 2

- א. 18 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרור הנאשם ממאסרו, שלא יעבור עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין על חלופותיו השונות.
- ג. קנס בסך 2,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך חצי שנה מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ג' טבת תשפ"ב, 07 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.

עמוד 11

